

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Lea Bessoudo Greck: Taneční umění neexistuje ve vakuu

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 12.10.2026 1:10, Datum importu: 12.10.2026 1:23, Zdroj: divadelni.net, Autor: Lucie Kocourková Lucie Kocourková, Rubrika: Rozhovory, Periodicita: Denně, Provozovatel: Divadelní net, z.s., Země: CZ
Do křesla umělecké šéfky baletního souboru **Národního divadla moravskoslezského** usedla od sezony 2026/2027 Lea Bessoudo Greck: tanečnice, choreografka, manažerka, multidisciplinární umělkyně s francouzskými kořeny a s jasnou představou o směřování ostravské scény. Plynule navazuje na práci Lenky Dřimalové a přináší vlastní zkušenost ze dvou pólů tanečního umění, světa akademického i současného tance. Jak sama říká, oba jsou součástí její DNA. Toto propojení mě zajímá především, stejně tak další organizační a tvůrčí zkušenosti této umělkyně. Jaké vize si k nám přináší absolventka baletní školy kněžny Grace a zároveň tanečnice izraelského souboru Kibbutz Contemporary Dance Company? A kdy se dočkáme její nové autorské tvorby?

Změna na postu umělecké šéfky byla oznámena v předstihu, jak dlouho trvá předání takové práce? Tato sezona je zcela „vaše“. Jak jste se – kromě tvorby choreografie do programu Nejen Mozart! – podílela na té předchozí?

Přechod takového rozsahu není samozřejmě záležitostí jednoho dne; jde o organický proces, který se odehrával v průběhu mnoha měsíců. S **NDM** mě tvorba pojí už několik let, nezačalo to zdaleka až loni v srpnu při rozhodování o budoucnosti souboru. Jednak jsem s baletem úzce spolupracovala jako hostující choreografka díla Šárka na předchozím komponovaném programu, jednak jsem tvořila choreografii k operní inscenaci Braniboři v Čechách. Loni to byla práce na Requiem pro zmiňovaný program Nejen Mozart!.

Praktická práce na baletním sále byla pro mne, myslím, tou nejlepší možnou přípravou. Mohla jsem pozorovat denní rytmus tanečníků, porozumět jejich technickým schopnostem a získat jasnou představu o vnitřním fungování instituce dlouho předtím, než jsem usedla do šéfovské kanceláře. Zatímco administrativní předání formálně probíhalo v průběhu jara a léta, umělecký dialog a plánování této sezony již začaly s velkým předstihem.

Lea Bessoudo Greck: Requiem. **Národní divadlo moravskoslezské** – **Divadlo Jiřího Myrona**, premiéra 5. března 2026 v rámci programu Nejen Mozart! Foto Serghei Gherciu

Vaše předchůdkyně Lenka Dřimalová zůstává v týmu jako dramaturgyně baletu; znamená to, že budete sestavovat repertoár společně? Zdá se, že takový postup zajišťuje uměleckou kontinuitu. Existují aspekty, v nichž se vaše vize liší?

To, že Lenka přešla na pozici dramaturgyně, zajišťuje neocenitelnou institucionální paměť a stabilitu. Divadlo je ekosystém a respektování jeho historie je zásadní. Intenzivně konzultujeme a Lenčino porozumění ostravskému publiku představuje obrovský přínos. Aktuální sezonu 2026/2027 jsme skutečně sestavily ve velmi úzké spolupráci. Zajistil se tak plynulý přechod a od prvního dne to zaručilo kontinuitu.

S ohledem na budoucnost už nyní pracuji na programování a kurátorství pro nadcházející sezony samostatněji a plánuji dlouhodobé umělecké směřování souboru. Přesto si s Lenkou zůstáváme velmi blízké. Nebudu zapírat, že si její zkušenosti nesmírně vážím, a kdykoli potřebuji důvěryhodný názor nebo jiný pohled na nějaký nápad, bez váhání se na ni obrátím. Jako dramaturgyně nám poskytuje neocenitelnou zpětnou vazbu.

Naše vize nevyhnutelně odrážejí naše individuální umělecká zázemí. To moje je silně zakořeněno ve spojení přísné akademické klasické techniky s instinktivním, vysoce fyzickým současným pohybem a multidisciplinárním výtvarným

uměním.

Než se k tomuto spojení dvou tanečních světů dostaneme, v čem teď spatřujete nejsilnější stránky ostravského souboru?

Soubor tvoří všestranní, otevření tanečníci, kteří jsou schopni přecházet od klasických narativních děl k současným choreografiím, aniž by ztratili technickou integritu. Panuje zde hluboká pracovní etika a emocionální velkorysost, jaké nenajdete všude.

Umělečtí šéfové mají tedy svůj vlastní styl a vkus – jaké styly upřednostňujete, ať už v baletu, nebo v současném tanci, kteří choreografové se vám líbí? Můžete zmínit některé, jejichž díla byste ráda viděla na repertoáru?

Stejně jako jsou zdejší tanečníci všestranní, jsou i moje představy o repertoáru velmi široké. Nevěřím v zařazování tance do striktních škatulek, protože mou vlastní cestu formovaly extrémní kontrasty, které v těle velmi přirozeně koexistují.

Fascinují mě mistři strukturální přesnosti. Miluji Balanchina za to, jak se u něj hudba stává architektonickou linií, a Jeana-Christopha Maillotaza to, jak uchopil klasickou techniku a obohatil ji o film, moderní divadelnost a odvážnou smyslnost. Hluboký respekt chovám také k choreografům jako Christian Spucka David Dawson, kteří tanečníky provokují neoklasickým rozsahem a zároveň vyprávějí moderní příběhy.

Zároveň, abych tak řekla, moje srdce bije pro instinktivní tělesnost. Práce s Ramim Be'ere mne zakořenila silou naprostého fyzického nasazení a dramatické závažnosti jevištní akce. Přitahují mě tvůrci jako Ohad Naharina Sharon Eyal, kteří odstraňují veškerou přetvářku, aby se dostali k základním vjemům a obsedantnímu rytmu, a Marco Goecke, jehož dílo působí jako vysokonapěťový proud procházející nervovým systémem.

Jako umělecká šéfka chci do Ostravy přivést choreografy, kteří posunou fyzické hranice našich tanečníků a zároveň uchvátí diváky. Jde mi o vybudování repertoáru, který by sahal od brilantní klasiky a neoklasiky až po nekompromisní, elektrizující současnou tvorbu.

Okruh Kibbutz Contemporary Dance Company jsem očekávala vzhledem k tomu, že s nimi spolupracujete už tak dlouho.

Roky práce pod vedením Ramiho Be'era a s Kibbutz Contemporary Dance Company zásadně formovaly mé fyzické instinkty, prostorové vnímání a porozumění soudržnosti souboru. Omezit však svůj horizont pouze na jeden okruh by znamenalo opomenout druhou polovinu mých základů. Před lety strávenými v Izraeli byla mým uměleckým formativním domovem Taneční akademie kněžny Grace v Monaku, kde jsem byla ponořena do disciplíny akademického tance a neoklasického světa Jeana-Christopha Maillota a Les Ballets de Monte-Carlo. Dnes je mou vizí organické spojení těchto dvou světů. Tato dualita je mou uměleckou DNA.

Nejdůležitější je, že podle jména jsme **národní** balet a repertoárový soubor. Mou rolí jako umělecké šéfky je sloužit identitě a růstu právě tohoto konkrétního souboru. I když se na repertoáru mohou objevit díla nebo tvůrci z mé vlastní umělecké minulosti, pokud to vyžaduje umělecký dramaturgický dialog, musí odrážet široké a komplexní spektrum evropského tanečního umění, které našim interpretům poskytne rozmanitost, jakou si zaslouží, a našemu publiku nabídne skutečně všestranný **národní** baletní soubor.

Do jaké míry plánujete zařazovat choreografie, které již znáte, a jaký podíl by na repertoáru měla tvořit zcela nová díla?

Zdravý soubor potřebuje vyvážený poměr 50 : 50. Na jedné straně je nezbytné uvádět stávající mistrovská díla, ať už se jedná o celovečerní klasiku, nebo slavné moderní i současné tituly. To nastavuje našim tanečníkům vysokou mezinárodní laťku, prověřuje jejich techniku a umožňuje našemu publiku zažít a na vlastní oči vidět významná díla z taneční historie.

Na druhou stranu tvorba zcela nových děl dává souboru jeho vlastní jedinečnou identitu. Tanečníci se nejvíce rozvíjejí, když choreograf na sále tvoří přímo na základě jejich těl a osobností.

Silná sezona potřebuje obojí: uznávaná mistrovská díla, jež prověřují naši kvalitu, a nové kreace, které na naše jeviště vnášejí svěží hlasy a vzrušení.

Lea Bessoudo Greck při zkoušce choreografie Requiem. Foto Serghei Gherciu

Která z těchto variant je ve skutečnosti náročnější na produkci a nákladnější, pokud je možné je porovnat?

To opravdu záleží na konkrétním projektu. Získání již existujících titulů obvykle vyžaduje značné počáteční investice do autorských práv, licenčních poplatků a oficiálních hostujících inscenátorů. Původní tvorba naopak vyžaduje mnohem více času a intenzivní práci našich vlastních dílen, které musí od základu vyrobit kulisy a kostýmy.

Oba modely mají svá finanční a logistická úskalí, a proto musí zdravý repertoár vyvažovat oba, místo aby se spoléhal jen na jeden způsob práce.

Také by mě zajímalo, zda plánujete pozvat nějaké externí pedagogy na workshopy se souborem. Tanečníkům to velmi prospívá, ale ne vždy je to finančně proveditelné. Máte takové plány?

Ano, rozhodně. Zapojení vnějších hlasů, hostujících lektorů a baletních mistrů je pro fyzické zdraví, všestrannost a umělecký růst tanečníků zásadní. Když pracují pouze s několika stále stejnými, tělo si vytvoří rutinu, ve které ustrne, a vznikají slepá místa.

Mám v hlavě mnoho nápadů a konkrétních jmen, ale největší výzvou je často spíš čas než jen rozpočet. Máme velmi ambiciózní repertoár, náročný kalendář představení a přísně regulovanou denní pracovní dobu. Při každodenním ranním tréninku a intenzivních zkouškách několika inscenací najednou je rozvrh na sále nabitý.

Kdykoli přijedou inscenátoři a choreografové, aby připravili inscenaci, snažíme se jejich přítomnost maximálně využít tím, že je zapojíme do vedení ranních tréninků a mohou soubor seznámit se svými metodami a přístupy. Do budoucna je mým cílem strategicky vyhradit v našem sezonním plánu časové úseky pro přizvání specializovaných externích hostujících lektorů, aniž by přitom došlo k přetížení fyzických kapacit tanečníků. Není to snadné.

Sama jste už několikrát podotkla, že máte klasické taneční vzdělání, ale část kariéry jste strávila v Kibbutzu, který je zaměřený na hodně fyzický současný tanec. Jsou to dva odlišné zdroje, jak se tedy dokážou spojit v jednom těle? Co podle vás klasická technika přináší současnému tanci, který je koneckonců zakořeněn v postmoderních myšlenkách?

Koexistují proto, že lidské tělo nežije v akademické učebnici; žije v pocitech, fyzice a záměru. Klasický balet poskytuje nenahraditelný základ: je to jako naučit se architekturu pohybu, držení těla, prostorovou geometrii, stabilitu středu těla a pohyblivost chodidel. Současný tanec přináší ukotvení, dech, organický pohyb, přesuny váhy a emocionální zranitelnost.

Klasická technika není ani zdaleka v rozporu se současným tancem, naopak dává současnému tanečníkovi přesnost a učí správné držení kostry, aby mohl bezpečně a s odpovídající silou provádět extrémní pohyby v nerovnováze. Když odložíte strnulá historická dogmata, klasická technika je mimořádně účinným nástrojem tělesné disciplíny, zatímco současná tvorba je zkoumáním lidské svobody. Plně realizovaný moderní tanečník potřebuje jak architekturu těla, tak dech.

Zdá se mi, že dubnová premiéra inscenace Pod kůží, která bude složena z prací Jacopa Godaniho a Marca Goeckeho, je záměrně strukturována tak, aby v praxi demonstrovala právě takové spojení akademické techniky, odkazu moderny a současného tance. Nebo jaký je dramaturgický záměr?

Trefa do černého. Inscenace Pod kůží je koncipována právě tak, aby tuto průsečíkovou oblast prověřila a předvedla. Spojení stylů tvůrců, jako jsou Jacopo Godani a Marco Goecke, vyžaduje, aby naši tanečníci používali přísné akademické držení těla nikoli jako konečný cíl, ale jako odrazový můstek k hyperartikulaci, výbušné rychlosti a vnitřní psychologické naléhavosti. Vyžaduje absolutní klasickou přesnost, ale zároveň zbavuje jakékoli upjaté tradiční strnulosti. Záměr je instinktivní: ukázat tanec, který obchází dekorativní estetiku a dostává se přímo „pod kůži“ divákům.

V manažerské roli už máte bohaté zkušenosti. Mohla byste trochu přiblížit projekt Insiders Creative Lab, který jste vedla v Izraeli?

Insiders Creative Lab byla intenzivní platforma, kterou jsem spoluvytvořila a produkovala, abych poskytla mladým choreografům praktické nástroje, prostor na tanečním sále a umělecký mentoring při vytváření nových děl. Řídila jsem celý projekt od začátku do konce, včetně závěrečných divadelních představení.

Řízení této iniciativy mě naučilo, jak provést umělecký projekt od počátečního nápadu až po kompletní realizaci na jevišti: koordinovat logistické harmonogramy, usnadňovat tvůrčí zpětnou vazbu, zvládat mezilidskou dynamiku v

náročném prostředí tanečního sálu a dosahovat hmatatelných výsledků s cílenými zdroji. Byla to neocenitelná lekce, jak porozumět tomu, co tvůrci od vedení potřebují, aby se mohli rozvíjet bez administrativních překážek.

Sama jste aktivní choreografkou, jistě budete vytvářet vlastní díla. V této sezoně však žádnou novinku naplánovanou nemáte. Je to umělecké, nebo manažerské rozhodnutí? Chcete se zaměřit pouze na jednu roli? Jak plánujete tvorbu do budoucna?

Bylo to velmi vědomé manažerské a etické rozhodnutí. Ujmout se vedení významné instituce tohoto typu vyžaduje, abych věnovala sto procent své pozornosti její struktuře, lidem, plánování sezony a aby byli tanečníci po umělecké stránce spokojeni. Podle mého názoru by využít hned první sezonu ke zviditelnění mé vlastní choreografické tvorby odvádělo pozornost od toho, co je teď prioritou: budování důvěry, navazování vztahů a rozvíjení širšího repertoáru souboru.

V budoucnu se samozřejmě budu chtít dál umělecky vyjadřovat skrze choreografii a budu pro soubor tvořit, ale až se načasování a dramaturgie přirozeně spojí. Mým primárním úkolem je však v tuto chvíli vytvářet podmínky, v nichž budou naši tanečníci a hostující tvůrci moci pracovat, aby mohli podávat ty nejlepší výkony.

Lea Bessoudo Greck: Šárka. **Národní divadlo moravskoslezské** – **Divadlo Jiřího Myrona**, premiéra 17. října 2024 v rámci programu ČISTÁ RADOSTance. Foto Serghei Gherciu

Věnujete se také tanečním filmům a různým mezioborovým přesahům, protože vás zajímají i další umělecké směry. Chystáte v tomto směru nějak rozšířit i dramaturgii **NDM**? Plánujete nějaké nové projekty, doprovodné programy nebo spolupráce s dalšími institucemi?

Ano, rozhodně chci. Taneční umění neexistuje ve vakuu. Moje práce v oblasti filmu, výtvarného umění a na site-specific projektech vázaných na konkrétní místo mi ukázala, jak moc tanec získává, když vstupuje do dialogu s jinými médii, ať už jde právě o film, architekturu, nebo současné galerijní prostory. A v **NDM** bych se tímto směrem také ráda vydala. V minulosti jsem vytvořila dvě taneční filmová díla přímo navazující na mé choreografie a mám v úmyslu pokračovat ve zkoumání možností tohoto průsečíku.

Již nyní se bavíme o několika zajímavých mezioborových nápadech a společných projektech, které zatím nechci prozrazovat, ale rozšíření tance za hranice tradičního jeviště do vizuální struktury města a na digitální platformy rozhodně máme v plánu.

Zároveň, aby toho nebylo málo, se věnujete také marketingu a tvorbě obsahu. Chystáte tedy zasáhnout i do této oblasti a zavést v divadle nějaké inovace nebo změnit komunikační strategie souboru?

Dnes je jevištní představení jen polovina práce umělce; druhou polovinou je přítomnost v digitálním světě. Pokud chceme oslovit mladší generace a vzbudit v nich skutečnou zvědavost, musíme přehodnocovat způsob, jakým komunikujeme. Balet se nemůže schovávat za nedotknutelnou institucionální formálnost.

Velmi mi záleží na vizuální estetice, a to nejen v jevištní výpravě inscenací, v osvětlení, scénografii a kostýmech, ale stejně tak v tom, jak se prezentujeme na obrazovkách. Každý obrázek, snímek a krátký klip, který zveřejníme, je prodloužením naší umělecké vize.

Proto úzce spolupracuji s naším týmem marketingu a správy sociálních sítí, abychom do komunikace vnesli jak vysokou vizuální kvalitu, tak upřímnost. Směřujeme k dynamickému, autentickému obsahu ze zákulisí (behind the scenes), který zachycuje skutečný tvůrčí proces, humor a jedinečné osobnosti našich tanečníků.

Diváci chtějí navázat kontakt s lidmi, kteří se skrývají za technicky dokonalým výkonem, pochopit, co jejich životní styl ve skutečnosti vyžaduje. Když lidé vidí jejich zranitelnost, pot a výkony hraničící se sportovními, což je realita baletního sálu, a když to bude prezentováno s opravdovou estetickou péčí, utvoří si nesrovnatelně silnější emocionální vazbu na výsledná představení na jevišti.

Rozhovory

Lea Bessoudo Greck: Taneční umění neexistuje ve vakuu

12. 10. 2026

Lucie Kocourková

Lea Bessoudo Greck. Foto Lucie Macezková

Sdílejte

Do křesla umělecké šéfky baletního souboru Národního divadla moravskoslezského usedla od sezony 2026/2027 Lea Bessoudo Greck: tanečnice, choreografka, manažerka, multidisciplinární umělkyně s francouzskými kořeny a s jasnou představou o směřování ostravské scény. Plynule navazuje na práci Lenky Dřímálové a přináší vlastní zkušenost ze dvou pólů tanečního umění, světa akademického i současného tance. Jak sama říká, oba jsou součástí její DNA. Toto propojení mě zajímá především, stejně tak další organizační a tvůrčí zkušenosti této umělkyně. Jaké vize si k nám přináší absolventka baletní školy kněžny Grace a zároveň tanečnice izraelského souboru Kibbutz Contemporary Dance Company? A kdy se dočkáme její nové autorské tvorby?

Změna na postu umělecké šéfky byla oznámena v předstihu, jak dlouho trvá předání takové práce? Tato sezona je zcela „váše“. Jak jste se – kromě tvorby choreografie do programu *Nejen Mozart!* – podílela na té předchozí?

Přechod takového rozsahu není samozřejmě záležitostí jednoho dne; jde o organický proces, který se odehrával v průběhu mnoha měsíců. S NDM mě tvorba pojí už několik let, nezačalo to zdaleka až loni v srpnu při rozhodování o budoucnosti souboru. Jednak jsem s baletem úzce spolupracovala jako hostující choreografka díla *Šárka* na předchozím komponovaném programu, jednak jsem tvořila choreografii k operní inscenaci *Braniboři v Čechách*. Loni to byla práce na *Requiem* pro zmiňovaný program *Nejen Mozart!*.

Praktická práce na baletním sále byla pro mne, myslím, tou nejlepší možnou přípravou. Mohla jsem pozorovat denní rytmus tanečníků,

Další čtení

Recenze

Začínáme s herectvím od Petra Pottera? Kouzelná knížka plná generických rad

Reportáže

Posvítit si na Polárkový dort

Glosy

Přístupnost není něco navíc

Reportáže

Festival Divadlo Píseň 2026: Co dokáže

inscenaci *Braniboři v Čechách*. Loni to byla práce na *Requiem* pro zmiňovaný program *Nejen Mozart!*.

Praktická práce na baletním sále byla pro mne, myslím, tou nejlepší možnou přípravou. Mohla jsem pozorovat denní rytmus tanečníků, porozumět jejich technickým schopnostem a získat jasnou představu o vnitřním fungování instituce dlouho předtím, než jsem usedla do šéfovské kanceláře. Zatímco administrativní předání formálně probíhalo v průběhu jara a léta, umělecký dialog a plánování této sezony již začaly s velkým předstihem.

Lea Bessoudo Greck: *Requiem*. Národní divadlo moravskoslezské – Divadlo Jiřího Myrona, premiéra 5. března 2026 v rámci programu *Nejen Mozart!* Foto Serghei Gherciu

Vaše předchůdkyně Lenka Dřimalová zůstává v týmu jako dramaturgyně baletu; znamená to, že budete sestavovat repertoár společně? Zdá se, že takový postup zajišťuje uměleckou kontinuitu. Existují aspekty, v nichž se vaše vize liší?

To, že Lenka přešla na pozici dramaturgyně, zajišťuje neocenitelnou institucionální paměť a stabilitu. Divadlo je ekosystém a respektování jeho historie je zásadní. Intenzivně konzultujeme a Lenčino porozumění ostravskému publiku představuje obrovský přínos. Aktuální sezonu 2026/2027 jsme skutečně sestavily ve velmi úzké spolupráci. Zajistil se tak plynulý přechod a od prvního dne to zaručilo kontinuitu.

S ohledem na budoucnost už nyní pracuji na programování a kurátorství pro nadcházející sezony samostatněji a plánuji dlouhodobé umělecké směřování souboru. Přesto si s Lenkou zůstáváme velmi blízké. Nebudu zapírat, že si její zkušenosti nesmírně vážím, a kdykoli potřebuji důvěryhodný názor nebo jiný pohled na nějaký nápad, bez váhání se na ni obrátím. Jako dramaturgyně nám poskytuje neocenitelnou zpětnou vazbu.

Naše vize nevyhnutelně odrážejí naše individuální umělecká zázemí. To moje je silně zakořeněno ve spojení přísné akademické klasické techniky s instinktivním, vysoce fyzickým současným pohybem a multidisciplinárním výtvarným uměním.

Než se k tomuto spojení dvou tanečních světů dostaneme, v čem teď spatřujete nejsilnější stránky ostravského souboru?

Soubor tvoří všestranní, otevření tanečníci, kteří jsou schopni přecházet od klasických narativních děl k současným choreografiím, aniž by ztratili technickou integritu. Panuje zde hluboká pracovní etika a emocionální velkorysost, jaké nenajdete všude.

Umělečtí šéfové mají tedy svůj vlastní styl a vkus – jaké styly upřednostňujete, ať už v baletu, nebo v současném tanci, kteří choreografové se vám líbí? Můžete zmínit některé, jejichž díla byste ráda viděla na repertoáru?

Posvítit si na Polárkový dort

[Glosy](#)

Přístupnost není něco navíc

[Reportáže](#)

Festival Divadlo Plzeň 2026: Co dokáže divadlo? (IV)

[Zahraničí](#)

Festival Divadlo Plzeň 2026: Co dokáže divadlo? (III)

Umělečtí šéfové mají tedy svůj vlastní styl a vkus – jaké styly upřednostňujete, ať už v baletu, nebo v současném tanci, kteří choreografové se vám líbí? Můžete zmínit některé, jejichž díla byste ráda viděla na repertoáru?

Stejně jako jsou zdejší tanečníci všestranní, jsou i moje představy o repertoáru velmi široké. Nevěřím v zařazování tance do striktních škatulek, protože mou vlastní cestu formovaly extrémní kontrasty, které v těle velmi přirozeně koexistují.

Fascinují mě mistři strukturální přesnosti. Miluji Balanchina za to, jak se u něj hudba stává architektonickou linií, a Jeana-Christopha Maillota za to, jak uchopil klasickou techniku a obohatil ji o film, moderní divadelnost a odvážnou smyslnost. Hluboký respekt chovám také k choreografům jako Christian Spucka David Dawson, kteří tanečnický provokují neoklasickým rozsahem a zároveň vyprávějí moderní příběhy.

Zároveň, abych tak řekla, moje srdce bije pro instinktivní tělesnost. Práce s Ramim Be'ere mne mně zakořenila sílu naprostého fyzického nasazení a dramatické závažnosti jevištní akce. Přitahují mě tvůrci jako Ohad Naharina Sharon Eyal, kteří odstraňují veškerou přetvářku, aby se dostali k základním vjemům a obsedantnímu rytmu, a Marco Goecke, jehož dílo působí jako vysokonapěťový proud procházející nervovým systémem.

Jako umělecká šéfka chci do Ostravy přivést choreografy, kteří posunou fyzické hranice našich tanečníků a zároveň uchvátí diváky. Jde mi o vybudování repertoáru, který by sahál od brilantní klasiky a neoklasiky až po nekompromisní, elektrizující současnou tvorbu.

Okruh Kibbutz Contemporary Dance Company jsem očekávala vzhledem k tomu, že s nimi spolupracujete už tak dlouho.

Roky práce pod vedením Ramiho Be'era a s Kibbutz Contemporary Dance Company zásadně formovaly mé fyzické instinkty, prostorové vnímání a porozumění soudržnosti souboru. Omezit však svůj horizont pouze na jeden okruh by znamenalo opomenout druhou polovinu mých základů. Před lety strávenými v Izraeli byla mým uměleckým formativním domovem Taneční akademie kněžny Grace v Monaku, kde jsem byla ponořena do disciplíny akademického tance a neoklasického světa Jeana-Christopha Maillota a Les Ballets de Monte-Carlo. Dnes je mou vizí organické spojení těchto dvou světů. Tato dualita je mou uměleckou DNA.

Nejdůležitější je, že podle jména jsme národní balet a repertoárový soubor. Mou rolí jako umělecké šéfky je sloužit identitě a růstu právě tohoto konkrétního souboru. I když se na repertoáru mohou objevit díla nebo tvůrci z mé vlastní umělecké minulosti, pokud to vyžaduje umělecký dramaturgický dialog, musí odrážet široké a komplexní spektrum evropského tanečního umění, které našim interpretům poskytne rozmanitost, jakou si zaslouží, a našemu publiku nabídne skutečně všestranný národní baletní soubor.

Do jaké míry plánujete zařazovat choreografie, které již znáte, a jaký podíl by na repertoáru měla tvořit zcela nová díla?

Zdravý soubor potřebuje vyvážený poměr 50 : 50. Na jedné straně je nezbytné uvádět stávající mistrovská díla, ať už se jedná o celovečerní klasiku, nebo slavné moderní i současné tituly. To nastavuje našim tanečnickům vysokou mezinárodní laťku, prověřuje jejich techniku a umožňuje našemu publiku zažít a na vlastní oči vidět významná díla z taneční historie.

Na druhou stranu tvorba zcela nových děl dává souboru jeho vlastní jedinečnou identitu. Tanečníci se nejvíce rozvíjejí, když choreograf na sále

a umožňuje našemu publiku zažít a na vlastní oči vidět významná díla z taneční historie.

Na druhou stranu tvorba zcela nových děl dává souboru jeho vlastní jedinečnou identitu. Tanečníci se nejvíce rozvíjejí, když choreograf na sále tvoří přímo na základě jejich těl a osobností.

Silná sezona potřebuje obojí: uznávaná mistrovská díla, jež prověřují naši kvalitu, a nové kreace, které na naše jeviště vnášejí svěží hlasy a vzrušení.

Lea Bessoudo Greek při zkoušce choreografie Requiem. Foto Serghei Gherciu

Která z těchto variant je ve skutečnosti náročnější na produkci a nákladnější, pokud je možné je porovnat?

To opravdu záleží na konkrétním projektu. Získání již existujících titulů obvykle vyžaduje značné počáteční investice do autorských práv, licenčních poplatků a oficiálních hostujících inscenátorů. Původní tvorba naopak vyžaduje mnohem více času a intenzivní práci našich vlastních dílen, které musí od základu vyrobit kulisy a kostýmy.

Oba modely mají svá finanční a logistická úskalí, a proto musí zdravý repertoár vyvažovat oba, místo aby se spoléhal jen na jeden způsob práce.

Také by mě zajímalo, zda plánujete pozvat nějaké externí pedagogy na workshopy se souborem. Tanečníkům to velmi prospívá, ale ne vždy je to finančně proveditelné. Máte takové plány?

Ano, rozhodně. Zapojení vnějších hlasů, hostujících lektorů a baletních mistrů je pro fyzické zdraví, všestrannost a umělecký růst tanečníků zásadní. Když pracují pouze s několika stále stejnými, tělo si vytvoří rutinu, ve které ustrne, a vznikají slepá místa.

Mám v hlavě mnoho nápadů a konkrétních jmen, ale největší výzvou je často spíš čas než jen rozpočet. Máme velmi ambiciózní repertoár, náročný kalendář představení a přísně regulovanou denní pracovní dobu. Při každodenním ranním tréninku a intenzivních zkouškách několika inscenací najednou je rozvrh na sále nabitý.

Kdykoli přijedou inscenátoři a choreografové, aby připravili inscenaci, snažíme se jejich přítomnost maximálně využít tím, že je zapojíme do vedení ranních tréninků a mohou soubor seznámit se svými metodami a přístupy. Do budoucna je mým cílem strategicky vyhradit v našem sezonním plánu časové úseky pro přizvání specializovaných externích hostujících lektorů, aniž by přitom došlo k přetížení fyzických kapacit tanečníků. Není to snadné.

Sama jste už několikrát podotkla, že máte klasické taneční vzdělání, ale část kariéry jste strávila v Kibbutzu, který je zaměřený na hodně fyzický současný tanec. Jsou to dva odlišné zdroje, jak se tedy dokážou spojit v jednom těle? Co podle vás klasická technika přináší

Sama jste už několikrát podotkla, že máte klasické taneční vzdělání, ale část kariéry jste strávila v Kibbutzu, který je zaměřený na hodně fyzický současný tanec. Jsou to dva odlišné zdroje, jak se tedy dokážou spojit v jednom těle? Co podle vás klasická technika přináší současnému tanci, který je koneckonců zakořeněn v postmoderních myšlenkách?

Koexistují proto, že lidské tělo nežije v akademické učebnici; žije v pocitech, fyzice a záměru. Klasický balet poskytuje nenahraditelný základ: je to jako naučit se architekturu pohybu, držení těla, prostorovou geometrii, stabilitu středu těla a pohyblivost chodidel. Současný tanec přináší ukotvení, dech, organický pohyb, přesuny váhy a emocionální zranitelnost.

Klasická technika není ani zdaleka v rozporu se současným tancem, naopak dává současnému tanečníkovi přesnost a učí správné držení kostry, aby mohl bezpečně a s odpovídající silou provádět extrémní pohyby v nerovnováze. Když odložíte strnulá historická dogmata, klasická technika je mimořádně účinným nástrojem tělesné disciplíny, zatímco současná tvorba je zkoumáním lidské svobody. Plně realizovaný moderní tanečník potřebuje jak architekturu těla, tak dech.

Zdá se mi, že dubnová premiéra inscenace *Pod kůží*, která bude složena z prací Jacopa Godaniho a Marca Goeckeho, je záměrně strukturována tak, aby v praxi demonstrovala právě takové spojení akademické techniky, odkazu moderny a současného tance. Nebo jaký je dramaturgický záměr?

Trefa do černého. Inscenace *Pod kůží* je koncipována právě tak, aby tuto průsečíkovou oblast prověřila a předvedla. Spojení stylů tvůrců, jako jsou Jacopo Godani a Marco Goecke, vyžaduje, aby naši tanečníci používali přísné akademické držení těla nikoli jako konečný cíl, ale jako odrazový můstek k hyperartikulaci, výbušné rychlosti a vnitřní psychologické naléhavosti. Vyžaduje absolutní klasickou přesnost, ale zároveň zbavuje jakékoli upjaté tradiční strnulosti. Záměr je instinktivní: ukázat tanec, který obchází dekorativní estetiku a dostává se přímo „pod kůži“ divákům.

V manažerské roli už máte bohaté zkušenosti. Mohla byste trochu přiblížit projekt *Insiders Creative Lab*, který jste vedla v Izraeli?

Insiders Creative Lab byla intenzivní platforma, kterou jsem spoluvytvořila a produkovala, abych poskytla mladým choreografům praktické nástroje, prostor na tanečním sále a umělecký mentoring při vytváření nových děl. Řídila jsem celý projekt od začátku do konce, včetně závěrečných divadelních představení.

Řízení této iniciativy mě naučilo, jak provést umělecký projekt od počátečního nápadu až po kompletní realizaci na jevišti: koordinovat logistické harmonogramy, usnadňovat tvůrčí zpětnou vazbu, zvládat mezilidskou dynamiku v náročném prostředí tanečního sálu a dosahovat hmatatelných výsledků s cílenými zdroji. Byla to neocenitelná lekce, jak porozumět tomu, co tvůrci od vedení potřebují, aby se mohli rozvíjet bez administrativních překážek.

Sama jste aktivní choreografkou, jistě budete vytvářet vlastní díla. V této sezoně však žádnou novinku naplánovanou nemáte. Je to umělecké, nebo manažerské rozhodnutí? Chcete se zaměřit pouze na jednu roli? Jak plánujete tvorbu do budoucna?

Bylo to velmi vědomé manažerské a etické rozhodnutí. Ujmout se vedení významné instituce tohoto typu vyžaduje, abych věnovala sto procent své pozornosti její struktuře, lidem, plánování sezony a aby byli tanečníci po umělecké stránce spokojeni. Podle mého názoru by využití hned první

